

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯƠI SÁU

TOAN THOÁT HIỂM QUÂN HÀO THẤT BẠI

Lệnh Hồ Xung tuy không quay đầu lại nhưng cũng biết tiếng chát chúa đó là do khí giới của Lam Phượng Hoàng vung lên đỡ gạt nhát kiếm của sư phụ. Chàng liền điểm đầu chân trái xuống rồi nhảy vọt về phía trước ra xa mấy trượng rồi mới quay đầu lại.

Nhạc Bất Quần rượt tới như bóng theo hình. Mũi trường kiếm của tiên sinh còn cách trước ngực chàng không đầy một thước. Lam Phượng Hoàng chuyển động một cái vòng bạc tròn như bánh xe, đường kính không đầy một thước. Chàng không biết đó là thứ binh khí gì.

Bỗng nghe đánh choang một tiếng, Lam Phượng Hoàng gạt được lưỡi kiếm của đối phương.

Nhạc Bất Quần toan ti...(**thiếu**)

....vội canh giữ tám hướng, để phòng ngừa địch nhân xông kích.

Trong mấy ngàn quân hào đến chùa Thiếu Lâm chỉ chừng phân nửa thuộc các môn phái hay các bang hội còn giữ được đôi chút trật tự. Ngoài ra mấy ngàn người đều là những tay võ công cao cường, nhưng lại ô hợp, vô tổ chức. Trận thua này khiến cho họ thêm phần nhốn nháo hỗn loạn, mạnh ai nấy nói âm ỹ cả lên, không biết đường nào mà lần.

Kế Vô Thi nhìn Lệnh Hồ Xung nói:

- Lần này chúng ta tuy bị thất bại không xuống núi được nhưng còn may ở chỗ bắt được chuông môn phái Hoa Sơn giữ lại để làm con tin trọng yếu.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi hỏi:

- Sao? Sư phụ tại hạ chưa về ư?

Chàng nhìn thấy Nhạc Bất Quần ngồi ủ rũ dưới đất, hai tay thông thọt thì biết ngay là tiên sinh đã bị điểm huyết, liền nói:

- Kế huynh! Xin Kế huynh giải khai huyết đạo cho sư phụ tại hạ.

Kế Vô Thi hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Hiện giờ chúng ta ở vào tình trạng rất nguy hiểm! Minh chủ hiện nay không còn là đệ tử phái Hoa Sơn nữa thì hà tất phải câu nệ tình sư đệ?

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng:

- Một ngày làm thầy bằng suốt đời làm cha. Xin Kế huynh vì bạc diện của tại hạ mà đừng mang tội với gia sư.

Nhạc Bất Quần "hứ" một tiếng rồi quát hỏi:

- Các người muốn giết muốn mổ thì cứ việc hạ thủ đi! Ai là sư phụ quân yêu tà dâm tặc?

Kế Vô Thi hỏi:

- Y không nhậm mệnh chủ làm đồ đệ, hà tất mệnh chủ phải nhận y làm sư phụ?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu chạy đến sau lưng Nhạc Bất Quần giải khai huyết đạo cho tiên sinh. Chàng lại lượm cả thanh trường kiếm bỏ dưới đất đeo vào sau lưng lão rồi nói:

- Đệ tử thật tội đáng muôn thác.

Nhạc Bất Quần đón lấy thanh trường kiếm, lửa giận bốc lên ngùn ngụt, những muốn đâm vào trái tim Lệnh Hồ Xung, nhưng lão biết võ công chàng ghê gớm có đâm cũng chẳng chết được chàng mà dù có đâm chết được chàng đi nữa thì bốn mặt toàn là địch nhân, lão cũng uổng mạng ở trên núi Thiếu Thất này. Lão trợn mắt nhìn Lệnh Hồ Xung đầy vẻ phẫn nộ.

Lệnh Hồ Xung thấy sư phụ hai tay run bần bật, mắt dường như tóc lửa so với lúc mới gặp ở lưng chừng sườn núi, bây giờ lão còn cảm hận gấp mười. Đột nhiên chàng xúc động quá khẽ nói:

- Sư phụ ơi! Sư phụ muốn giết đệ tử thì xin hạ thủ đi! Đệ tử không dám né tránh.

Nhạc Bất Quần kịt mũi một cái rồi hăm hăm rảo bước xuống núi.

Tổ Thiên Thu lắc đầu nói:

- Lệnh Hồ công tử! Công tử có tình với lão mà lão lại bất nghĩa với công tử. Tại hạ xem chừng lão cố ý gia hại, vậy sau này công tử có gặp lão cần phải gia tâm đề phòng.

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Xin các vị mau đi rịt thuốc, buộc thương cứu trị cho anh em.

Chàng lẩm bẩm:

- Đáng tiếc là quân nữ đệ tử phái Hằng sơn không ở trên núi, thành ra thiếu linh dược trị thương.

Rồi chàng lại tự hỏi:

- Giả tử bọn người phái Hằng sơn cũng ở đây thì không biết họ giúp bọn mình hay về với phe các phái bên chính giáo? thật khó mà đoán được.

Bên tai vẫn nghe tiếng quần hào dứt lác om sòm không ngớt, ruột chàng rối như mớ bòng bong. Giả tử chỉ có một mình chàng bị vây hãm thì chàng đã xông xuống từ bao giờ, chẳng kể gì đến sống chết. Nhưng chàng lại là thủ lĩnh quần hào. Tính mạng mấy ngàn người cùng sự yên nguy của họ là tùy ở ý nghĩ của chàng khiến chàng rất khó xử.

Lệnh Hồ Xung rút trường kiếm khỏi vỏ chạy ra tới đầu đường thì số đông quần hào cũng đã tay cầm binh khí muốn cùng địch nhân quyết một trận tử chiến.

Tiếng trống mỗi lúc một dồn dập. Địch nhân vẫn chưa thấy xông lên.

Sau một lúc tiếng trống im bặt. Quần hào nghị luận phân vân:

- Tiếng trống dứt rồi, chắc họ sắp lên núi.

- Chúng xông lên càng hay. Bọn ta sẽ chém giết một trận tới bởi còn hơn ngồi đây đợi chết.

- Mẹ kiếp! Bọn rùa đen đó vây hãm chúng ta ở đây cho chết đói chết khát chắc?

- Bọn rùa đen mà xông lên thì chúng ta tràn xuống.

- Muốn tràn xuống thì cứ việc mà tràn, hà tất phải nói nhiều.

Kế Vô Thi khẽ bảo Lệnh Hồ Xung:

- Tại hạ xem chừng đây là độc kế của địch nhân. Họ định hãm chết bọn ta. Đêm nay mà không thoát khỏi cuộc vây hãm thì đã nhịn đói một ngày một đêm, anh em không còn sức để chiến đấu.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đúng thế! Chúng ta phải lựa lấy hai ba trăm vị bạn hữu bản lãnh cao cường đặc biệt mở đường rồi nhân lúc đêm tối xông ra. Trước hết đánh cho rối loạn trận địch rồi sẽ ào ào kéo xuống.

Kế Vô Thi nói:

- Tại hạ cũng nghĩ chỉ còn có biện pháp này.

Giữa lúc ấy, lưng chừng sườn núi lại trống thục lên hồi. Tiếp theo chừng hơn trăm người xông lên núi.

Quần hào quát tháo om sòm xô ra tiếp chiến. Nhưng hơn trăm người kia xông lên không phải thực tâm chiến đấu. Sau khoảng thời gian uống cạn tuần trà, họ lại nổi hiệu thu binh rút xuống chân núi.

Quần hào buông khí giới ngồi nghỉ. Chỉ trong khoảng khắc, lại nghe tiếng trống thục vang lừng, một bọn người khác đầu quần khăn trắng tấn công lên núi. Họ cũng chỉ chiến đấu một lúc rồi lại rút lui.

Kế Vô Thi nói:

- Thưa minh chủ! Đây là địch nhân dùng kế làm cho mỗi một bên ta, họ quấy rối không để bọn ta yên nghỉ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đúng thế! Xin Kế huynh sắp đặt cho.

Kế Vô Thi liền ra lệnh:

- Nếu lại thấy địch nhân xông lên thì chỉ mấy trăm vị giữ cửa ải là ra tiếp chiến với chúng. Còn thấy hết anh em cứ việc nghỉ ngơi dưỡng sức không đếm xỉa gì đến họ.

Tổ Thiên Thu nói:

- Tại hạ có một kế là chúng ta lựa chọn lấy ba trăm anh em chờ sẵn. Vào khoảng nửa đêm, nếu địch nhân lại tấn công thì chúng ta nhân lúc lộn xộn tràn xuống.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hay lắm! Xin Tổ huynh lựa chọn và dặn các vị bằng hữu hễ thấy trận thế bên địch rối loạn thì phải hết sức xông ra.

Chàng đi tuần trên đầu núi để coi thương thế từng người.

Lão Đầu Tử và Lam Phượng Hoàng bị tiến thương khá nặng, nhưng không lo gì đến tính mạng.

Sau khoảng thời gian không đầy nửa giờ, Tổ Thiên Thu về báo đã lựa xong ba trăm vị đều là những tay hảo thủ bậc nhất trên chốn giang hồ. Dù bên địch có đông đến mấy ngàn người cũng khó lòng kiềm chế nổi ba trăm con mãnh hổ này.

Lệnh Hồ Xung phấn khởi tinh thần đi theo Tổ Thiên Thu đến mé tây sườn núi thì thấy ba trăm người này hàng ngũ chỉnh tề. Chàng liền bảo họ:

- Các vị hãy ngồi nghỉ một chút. Chúng ta chờ đêm khuya hãy xông xuống quyết một trận tử chiến.

Lúc này tuyết xuống càng nặng. Tuyết hoa chẳng khác gì những đám lông ngỗng phát phối bay xuống. Dưới đất tuyết đọng một làn mỏng. Trên đầu quần hào cùng quần áo đầy những tuyết hoa.

Trong chùa nước uống cũng không còn một giọt. Mọi người bốc lấy những nắm tuyết đọng dưới đất bóp nát bỏ vào miệng cho đỡ khát.

Bầu trời mỗi lúc một tối đen. Dần dần hai người đứng đối diện cũng chỉ nhìn thấy một đồng lù lù chứ không rõ mặt.

Tổ Thiên Thu ở trong bóng đêm bỗng cất tiếng:

- May mà đêm nay trời mưa tuyết, không thì đúng ngày rằm, trăng sáng như ban ngày.

Bốn mặt đang yên lặng như tờ không một tiếng động. Trong ngoài chùa Thiếu Lâm đông nghẹt mấy ngàn người. Đột nhiên từ lưng chừng xuống đến chân núi Thiếu Thất, người bên chính giáo kéo ra có đến hàng vạn.

Ai nấy đều im tiếng. Có người muốn nói song bị làn không khí tĩnh mịch trấn áp, lời nói ra đến cửa miệng lại thôi. Chỉ còn nghe tiếng tuyết rơi trên đầu cành ngọn cỏ rất nhẹ nhàng.

Lệnh Hồ Xung chợt nhớ tới Nhạc Linh San, chàng tự hỏi:

- Không hiểu tiểu sư muội bây giờ làm gì?

Đột nhiên từ lưng chừng sườn núi một hồi tù và "u ú" nổi lên vọng tới. Tiếp theo là tiếng reo hò rất huyền ảo từ bốn mặt tám phương nổi dậy.

Lần này bên địch nhân lúc đêm tối đem toàn lực mở cuộc tấn công chứ không phải chỉ để hư trương thanh thế như mấy lần trước.

Lệnh Hồ Xung vùng trường kiếm lên khế nói:

- Chúng ta xông xuống đi!

Rồi theo gốc tây bắc là phía đường núi gập ghềnh chạy trước.

Kế Vô Thi, Tổ Thiên Thu, Điền Bá Quang, Mạc Bắc Song Hùng và ba trăm hào sĩ đã được lựa chọn đều xông xuống núi.

Hơn ba trăm người tràn xuống, dọc đường không gặp ai ngăn trở cả. Chạy chừng hơn một dặm, Tổ Thiên Thu lấy một cây pháo quẹt lửa châm vào ngòi.

Đùng một tiếng vang dội! Tia lửa bắn lên không lấp lánh rồi lại nổ một tiếng dữ dội.

Đây là pháo hiệu để thông tri cho quân hào trên núi cùng trong chùa biết mà kéo ra.

Lệnh Hồ Xung đang chạy bỗng bàn chân đau nhói lên. Chàng đã dẫm phải một mũi đinh sắc nhọn liền biết ngay là có điều bất tiện. Chàng vội đề khí nhảy vọt lên cao rồi hạ mình xuống một ngọn cây.

Bỗng nghe Tổ Thiên Thu la rầm lên:

- Trời ơi! Nguy rồi! dưới đất có quỷ sứ.

Bàn chân mọi người đều dẫm vào mũi đinh nhọn hoắt như răng bừa. Có mũi lớn xuyên thủng cả bàn chân, đau không chịu nổi.

Mấy chục người tiếp tục mạnh bạo xông xuống.

Đột nhiên có tiếng rú khùng khiếp:

- úi chao!

Rồi té xuống hố.

Trong lùm cây rậm, mười mấy mũi trường thương liền phóng ra đâm xuống hố.

Những tiếng rú kêu gào và tiếng rú thê thảm vang dội cả một vùng hoang dã.

Kế Vô Thi la lên:

- Minh chủ! Minh chủ mau mau truyền lệnh cho anh em lùi ngược trở lại lên núi.

Lệnh Hồ Xung thấy tình thế này biết là các môn phái chính giáo đã bố trí rất chu mật ở dưới chân núi. Nếu cứ liều lĩnh xuống tất phải toàn quân tan rã.

Chàng liền lớn tiếng gọi:

- Các anh em hãy lùi trở lại chùa Thiếu Lâm. Các anh em hãy lùi trở lại chùa Thiếu Lâm cho mau.

Chàng nhảy truyền ngọn cây này sang ngọn cây kia cho đến bên hố rồi hơi trường kiếm đâm xuống. Lập tức chàng đâm trúng vào ba tay trường thương thủ.

Lệnh Hồ Xung tung mình nhảy xuống, hạ mình ngay bên cạnh một tay trường thương thủ. Chàng cho là bên chỗ hấn đứng tất không có đinh nhọn.

Chỉ trong nháy mắt chàng đâm ngã bảy tám tên. Còn bao nhiêu trường thương thủ la lên một tiếng rồi trốn chạy đi tứ phía.

Số người bị rớt xuống hố đến dư bốn chục, toàn là những nhân tài xuất chúng. Họ tung mình nhảy lên từng người một. Nhưng có đến hơn mười người bị uống mạng dưới hồ rồi.

Quần hào trông ra bầu trời tối đen như mực, chỉ có ánh tuyết đọng trên mặt đất phản chiếu mờ mờ lên không trông rõ cạm bẫy.

Mọi người đều cúi đầu ủ rũ ra vẻ buồn phiền không dám xông xuống, mà phải nhảy tập tễnh trở ngược về trên núi. May địch nhân không thừa cơ rượt theo.

Quần hào trở về đến chùa liền thấp đuốc lên để coi thương thế thì mười người có đến chín bàn chân máu chảy đầm đìa. Ai nấy phần hận ngoác miệng ra mà chửi bới.

Hiển nhiên đối phương khua trống hò reo trong mấy giờ vừa rồi là để yểm hộ cho cuộc đào hố cạm bẫy ở lưng chừng sườn núi.

Những cây đinh sắt có cây dài tới một thước, có cây dài bảy tám tấc đều chôn xuống đất chỉ để lộ lên mặt đất chừng ba tấc. Mũi đinh sắc nhọn vô cùng. Giả tỷ họ trông đinh khắp trên đỉnh núi thì không biết có đến mấy chục vạn mũi. Dĩ nhiên là họ chuẩn bị từ trước mới có nhiều đinh sắt thế này. Bên địch đã mưu sâu như vậy thì trong bọn quần hào hể ai có chút đầu óc là không khỏi kinh hãi.

Kế Vô Thi kéo Lệnh Hồ Xung sang một bên khẽ nói:

- Lệnh Hồ công tử! Làm việc lớn không nên câu nệ tiểu tiết. Bên địch đã bố trí thủ đoạn hiểm độc như vậy. Nếu muốn toàn thể anh em rút lui một cách bình yên vô sự thì không được đâu. Công việc lo nghĩ ngày đêm của chúng ta chỉ mong sao cứu thánh cô thoát hiểm. Đại sự là ở chỗ đó. Việc này xin công tử một mình gánh lấy trọng trách.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi ngập ngừng hỏi:

- Kế huynh nói vậy... là có ý gì...

Kế Vô Thi đáp:

- Tại hạ vốn biết công tử nghĩa khí ngất trời quyết chẳng chịu bỏ anh em, để đi một mình, nhưng hết thầy mọi người cùng ở lại chịu chết thì sau này lấy ai ra mà trả mối đại cừu này. Hơn nữa thánh cô còn bị giam cầm khổ ải trong chốn ngục tù, ai là người cứu thánh cô thoát khỏi chốn lao lung để lại được nhìn thấy ánh mặt trời?

Lệnh Hồ Xung cười khàn khàn nói:

- Té ra Kế huynh muốn cho tại hạ xuống núi một mình để chạy thoát thân. Việc này xin đừng nhắc tới nữa. Chúng ta chết thì cùng chết cả với nhau, hơi đâu mà lo toan nhiều đến thế được? Vả lại người đời ai mà không chết? Chúng ta cùng chết với nhau tại chốn này, thánh cô bị giam trong ngục đến chết là cùng. Các môn phái phe chính giáo bữa nay đặc thắng. Rồi mấy chục năm sau cũng chết hết. Cuộc chiến đấu thắng hay bại hiện giờ chẳng qua đưa đến kẻ chết sớm, người chết muộn mà thôi.

Kế Vô Thi biết chừng có khuyên can đến đâu, Lệnh Hồ Xung cũng chẳng chịu nghe nào. Nói lắm cũng bằng vô ích. Nhưng bữa nay nếu không nhân lúc đêm tối mà chạy để đến trời sáng ngày mai, địch nhân lại mở cuộc tấn công lớn thì chẳng còn cơ hội nào thoát thân được nữa. Hắn thất vọng quá chừng, bất giác buông một tiếng thở dài.

Bỗng nghe mấy người nổi lên tràng cười hô hố. Họ cười mỗi lúc một nhiều vui sướng hơn.

Quần hào sau cuộc chiến bại bị khốn ở trong chùa, tính mệnh nguy ngập trong sớm tối mà còn có người cười đùa chót nhả mới kỳ.

Lệnh Hồ Xung và Kế Vô Thi vừa nghe đã biết ngay là bọn Đào cốc lục tiên đều lắm bả:

- Trên đời này chỉ có sáu quái vật đó là chết đến gáy hãy còn dừng mõ.

Bỗng nghe Đào Chi Tiên nói:

- Trên thiên hạ sao có người ngốc đến thế? Họ đem đôi bàn chân lành lặn đạp lên chông sắt mà chơi. Ha ha! Thật là nực cười đến chết đi được.

Đào Diệp Tiên nói:

- Các người thật là ngu muội, muốn đem bàn chân thử với chông sắt xem chân mình lợi hại hay chông sắt ghê gớm. Ha ha!... Chông sắt xuyên qua bàn chân khoan khoái lắm phải không?

Đào Hoa Tiên cười nói:

- Các người muốn ném mùi chông sắt xuyên thủng bàn chân thì sao không lấy đanh sắc dùi từ mu bàn chân dài xuống mà coi? Ha ha!...

Sáu anh em Đào cốc lục tiên ôm bụng cười, cười đến nỗi không kịp thở, đến ôm ngực mà ho, đến bò lăn dưới đất, tưởng chừng những chuyện hoạt kê trong thiên hạ không có

chuyện gì đáng cười hơn.

Quần hào bị chông sắt xuyên thủng bàn chân đã đau đớn la làng lại còn bị người ngồi bên chế diễu chịu không được, liên lớn tiếng thóa mạ:

Nhưng bọn Đào cốc lục tiên đối với những câu mắng nhiếc đều chẳng hiểu chi hết. Ai mắng chúng là "quân chó đẻ" thì chúng hỏi lại sao không kêu bằng "quân ngựa đẻ". Người nào bảo chúng là "đồ ba que" thì chúng hỏi vặn sao không kêu bằng "đồ bốn que" hay "đồ năm que".

Lúc này trong điện nhốn nháo cả lên. Có người đã rút binh khí ra toan động thủ.

Lệnh Hồ Xung sợ câu chuyện ra to khó bề vấn hồi được. Đột nhiên chàng la lên:

- Ô hay! Cái gì đây coi rất ngộ! Thú quá! Thật là thú quá!

Đào cốc lục tiên nghe chàng nói vậy nhao nhao lại hỏi:

- Cái chi mà thú vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ thấy sáu con chuột cắn một con mèo từ mé bên này chạy ra.

Đào cốc lục tiên thích quá reo lên:

- Ha ha! Chuột cắn mèo! Bọn ta chưa từng thấy thế bao giờ. Chúng nó chạy đi đâu?

Lệnh Hồ Xung liền trở tay đáp:

- Chúng chạy về ngã kia.

Đào Căn Tiên nắm tay chàng nói:

- Đi đi! Chúng ta chạy đi coi!

Quần hào biết là Lệnh Hồ Xung có ý nói gần nói xa để mắng bọn Đào cốc lục tiên mà chúng cũng tin là chuyện thật đều cười ồ cả lên.

Đào cốc lục tiên lôi Lệnh Hồ Xung chạy ra phía sau điện.

Lệnh Hồ Xung cười hỏi:

- Ô hay! Đó không phải ư?

Thanh Thành hỏi:

- Sao ta chẳng thấy gì?

Lệnh Hồ Xung có ý muốn cho bọn Đào cốc lục tiên rời xa ra để tránh cuộc đánh lộn với quần hào, nên chàng tiện tay trở bừa bãi khắp mọi phía. Bảy người chạy đi mỗi lúc một xa.

Đào Căn Tiên đập đến bình một cái, cửa thiên điện mở ra. Bên trong tối mò chẳng thấy vật gì.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Ai chỉ sáu chú chuột khiêng một chú mèo chui xuống huyết động rồi.

Đào Căn Tiên nói:

- Công tử đừng bịp người ta nữa.

Hắn bật lửa lên cho sáng, nhưng trong phòng trống rỗng chẳng có vật gì, ngoài một pho tượng Phật ngồi quay mặt vào vách.

Đào Căn Tiên thắp lửa vào bảy ngọn đèn dầu trên bàn rồi hỏi:

- Huyết động đâu? Chúng ta đuổi lũ chuột ra.

Hắn cầm đèn soi khắp chỗ thì chẳng thấy huyết động nào cả.

Đào Chi Tiên nói:

- Không chừng ở sau lưng Đức Bồ Tát.

Đào Căn Tiên nói:

- Sau lưng tượng Bồ Tát là bảy người chúng ta đây. Chẳng lẽ chúng ta đều là chuột cả ư?

Đào Chi Tiên nói

- Tượng Bồ Tát quay mặt vào tường thì sau lưng là mặt trước.

Đào Căn Tiên cãi:

- Người nói trật rồi mà không chịu thừa nhận. Sau lưng sao lại là mặt trước được?